

De-ale nopții

Bragagiu

Scăpă ziua cele scrise
Ce, lovite-n colțul zării,
Sfărâmate-s în puzderii
De steluțe și de vise.

Care-n umbrele de tufă
Poticnesc de-a rostogolul
Și le-nghite unde golul,
Unde-s prinse-n flori de nufăr.

Luna vine să dezlege
Nedreptatea prăbușirii
Când cu șoapta adormirii,
Când cu reflectarea legii.

De la spate-i caprimulgul
Protestând monotonia
Își recită poezia
Și durerile-și promulgă.

Heleșteul râde-n inimi
Din verdeața de mătase
Și cu versurile scoase
De la ritmuri și din rime.

Dar acoperă tăcerea
Forfotirile de baltă,
Modernizme nu mai saltă
Să-și mai strige iar averea.

Vremea pâlpâie prin umbre
Căutându-și zestrea zilei
Ca-n poveștile idilei
Nimeni să nu se conturbe.

Parcă-ncetșat în tihne
Șed alături de curgeri
Zăbovind când s-or parcurge
Și proteste și odihne.

Gândurile-mi nepătrunse
Triumfează-n grijă mută
Că un vis și-o stea căzută

Le am prinse și ascunse.

Aștept zorii dimineții
Când argintu-n rouă-a bate:
Eu din tainiță le-oi scoate
Ca să le restitui Vieții.
Victor Bragagiu